

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Veritates Christianæ Qvæ Modvm Exhibent Benè Vivendi Et Benè Moriendi

Balde, Hendrik

Ipris, 1689

19. Cap. Quævis adversitas de manu Domini accipienda cum gratiarum
actione.

Nutzungsbedingungen

[urn:nbn:de:hbz:466:1-56447](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-56447)

In omnibus igitur occurrentibus rebus adversis unusquisque sibi dicat, oportet. Sic placitum est Deo, eique sic placitum fuit ab æterno, placet itaque & mihi. *Quod bonum est in oculis suis faciat.* Voluntatem hominis creati cum Creatoris voluntate consentire par est. Omnia tolerare potero in eo, qui me confortat.

Quando permittit Deus, ut cuncta nobis hic desint, indicium est, velle ipsum, ut varias patiamur calamitates, utque earum perpeffione, velut crebris malleorum ictibus, efformemur in lapidem politum & perfectum cœlestis Hierusalem.

Is maximâ fruetur in cœlo gloriâ, uberrimisque affluet gaudijs, qui in hac vita maximas pro Dei gloria ejusque amore toleraverit ærumnas.

CAPV T. XIX.

Quavis adversitas de manu Domini accipienda cum gratiarum actione.

Maximo plerumque favore nos Deus afficit, dum ea, quæ hîc in oculis ferimus, atque inordinato amore prosequimur, nobis eripit: hujusmodi namque rebus orbati multò expeditiùs, tanquam gravi quodam onere rejecto, in

amorem solius Dei rapimur, nec ullam
imposterum spem ponimus in rebus crea-
tis, quæ nos aliquandò, citiùs aut seriùs,
quantùmvis reluctantes deserent.

Finge aliquem tibi manum præcidere,
cujus sectione vitam tuam salvam con-
servet; an non æquum foret, gaudere
te, gratique animi signa præbere?

At multò majorem gaudij, & gratitu-
dinis ergà Deum causam habes, ubi va-
letudine, visu, loquelâ, venustate vul-
tus, honore, divitijsque te privat, quò
anima tua, pars tui omnium nobilissima
conservetur, aut imminentes piacula-
rium flammaram evadat pœnas, quibus
quidquid hîc pateris, comparatum, non
nisi pulicis morsus, censendum est.

Itaque, si quando Deus cruces tibi sub-
mittere dignatur, ambabus illas mani-
bus amplectere, pro ijsque diù noctuque
summas illi gratias refer.

Matrona quædam eximiâ pietate præ-
dita sacerdotem accedens, rem divinam
ad aram ab eo peragi postulabat in gra-
tiarum actionem, quod in foro civili
causâ cecidisset.

S. Elizabetha Hungariæ Regis filia,
posteaquam, conjug: è vita sublato,
noctè intempestâ cum tribus tenellis
liberis

liberis suis per propinquos è palatio suo esset expulsa, nec non à famulis, subditisque risui ac ludibrio habita, atque ab anu, in quam innumera contulerat beneficia, per summum contemptum in cœnum esset detrusa, jamque in haram divertere, ibidemque hospitari præ inopiâ cogeretur, Religiosos *S. Francisci* convocari curavit, eosque rogavit, ut Hymnum *Te Deum Laudamus*, in gratiarum actionem decantarent.

Sed quotusquisque hoc verbum capit? quotusquisque hæc exempla imitatur? Videre licet multos, qui longinqua aggrediuntur itinera, sacra invisentes loca, ut grates Deo persolvant de valetudine recuperata, de optato litis eventu, de prole in lucem feliciter edita, de bonorum temporalium acquisitione, vel de præservatione à malis, calamitatibusque jam pridem imminentibus.

At eheu! quam pauci sunt, qui Missæ Sacrificia ad aram offerri, Eleëmofinas in pauperes erogari, aut alia curant peragi bona opera in gratiarum actionem de molesto ac perdifficili morbo, capitis aut dentium dolore, externa internave afflictione, bonorum atque opum jactura, conjugis, liberorum, aut amicorum obi-

tu, vel de alia qualibet acerba calamitate sibi obveniente?

Certa interim doctrina est, desumpta ex *S. Scriptura* & Sanctis Patribus, cruces in pretiosissimis donis, maximisque cali beneficijs esse reponendas.

Deus plurimis in hoc mundo gravissimisque crucibus probat eos, quos praeteris diligit. Pro certo habeto (inquit bat olim CHRISTUS S. Theresiae) tanto magis aliquem à patre meo amari, quanto plures, gravioresque erumnas, ac molestias illi submiserit; Et quo pacto ego amorem in te meum testari luculentius valeo, quaeve magis perspicua illius argumenta tibi exhibere, quam si optem tibi illa, quae ego met tanto pere mihi optavi atque expetivi.

Maximi Sanctorum maximis hinc doloribus fuere probati. Semper igitur laudandus est Deus, eique perpetuo agenda sunt gratiae, sed potissimum tum, cum adversa ingruunt.

Si quâ vel à fratribus vel à propinquis afficiaris injuriâ, cogita honestum & decorum esse te assimilari Abeli, Iosepho, & JESU CHRISTO. Quod si inter eos, qui te persequuntur, reperire etiam est homines pios ac probos, tibi ipsi dicitur: indicium est à Deo me amari. Singulare quodam

quodam affectu, quandoquidem ad me corrigendum, atque instruendum amicos suos intimos adhibere dignetur.

Quo gravior est, quæ te premit, adversitas, eo donum cœleste est pretiosius atque præstantius; quocirca tum vel maxime par est, cumulatiùs Deo te referre gratias.

Si mendico largitus esses nummum aureum, haud dubium est, quin ille se gratum tibi, atque ingenti obstrictum beneficio esset exhibiturus; quid igitur agere illum oporteret, si donatus à te fuisset centum nummis aureis?

Maxima acerbissimaque adversitas summum, præstantissimumque Dei beneficium est; summam igitur, planèque singularem illi debemus grati animi testimonium.

Beneficiorum oblivio, ac nostra pro his ingratitude, sæpe causa est, cur Deus cruces, quas amore animarum nostrarum servandarum in nos ingruere permisit, à nobis auferat, sinens nos vitam ducere, ex animi sententiâ, prosperitate & commodis diffluentem; sed eheu! in maximum detrimentum nostrum atque exitium sempiternum.

Si modò tibi videatur mirum, cum hoc

aut illo incommodo, hac vel illâ calamitate perpetuè te conflictari, erit aliquando tempus, cum ex his ipsis doloribus incredibilem percipies lætitiâ: tantum aberit, ut immunitatem à crucibus atque ærumnis tibi unquam fueris desideraturus.

Magnæ dementiæ est vexare, & discruciare se ob leve malum atque incommodum, per quod, siquidem lubenti tolleretur animo, graves ac diuturnas pœnas evitare valemus.

Quidquid hîc pati possumus, leve est; quidquid ob doloris vehementiam pati non possumus, breve est. Sed unum æquè atque alterum *Aeternum gloria pondus operatur in nobis.*

Felices itaque sunt ij, qui aliquas hîc patiuntur molestias atque ærumnas; feliciores, qui patiuntur multas; felicissimi omnium, qui JESU ac MARIAE exemplo plurimas patiuntur, atque atrocissimas.

O si hoc altè tuo insideret animo! spinæ tibi placerent præ rosis, opprobria præ laudibus, præ quiete arrideret labor, contemptus atque ignominia præ gloriâ & honore. Quid? quod cum S. Bernardo in hæc verba prorumperes. *O felicem me! si mihi cunctorum suppeteret hominum vita,*

*ut reliquorum omnium ego solus cruces ferrem :
nec non cum S. Theresiâ exclamares,
aut pati aut mori ; & cum S. Ioanne à Cruce
Domino roganti, quid mercedis pro omni
labore, causâ suâ, suscepto postularer, res-
ponderes. Domine nihil desidero, nisi pro
te pati, despici, atque contemni.*

Nullò præsentis mali sensu tangitur,
qui spe ad futura bona, & caelestia gaudia
sustollitur. lubens etiam miles atque
millies hæc verba repêtet.

Venite, venite cruces, descendite,
atque irruite in me, nullum mihi vestri
tenebit fastidium; nam jucundissimo Dei
conspectu propediem per vos me frui-
turum spero.

CAPVT. XX.

DE PATIENTIA.

*Vt patienter aduersa toleremus, in IESUM
CHRISTUM oculos conijciamus, oportet.*

NON pauci à recto patientiæ tramite
deflectere se opinantur, si quando
in rebus aduersis tædium sentiunt atque
animi inœrorem, aut ingentem naturæ
repugnantiam; sed falluntur, & graviter
hallucinantur;